TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2008. gada 9. oktobrī *

Lieta C-16/07 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Tiesas Statūtu 56. pantam, ko 2007. gada 18. janvārī iesniedza

***Marguerite Chetcuti***, palīgdarbiniece Eiropas Kopienu Komisijā, ar dzīvesvietu Zejtunā (Malta), ko pārstāv M. A. Lukass [*M.-A. Lucas*], advokāts,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

otrs lietas dalībnieks, kas piedalās tiesvedībā —

**Eiropas Kopienu Komisija**, ko pārstāv V. Džoriss [*V. Joris*] un K. Hermane [*K. Herrmann*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja pirmajā instancē.

* Tiesvedības valoda — franču.

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], tiesneši T. fon Danvics [*T. von Danwitz*], R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], E. Juhāss [*E. Juhász*] (referents) un Dž. Arestis [*G. Arestis*],

ģenerāladvokāts Ī. Bots [*Y. Bot*],
sekretāre S. Stremholma [*C. Strömholm*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2008. gada 13. marta tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2008. gada 12. jūnija tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

**Spriedums**

1 Savā apelācijas sūdzībā Četkuti [*Chetcuti*] lūdz atcelt Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas 2006. gada 8. novembra spriedumu lietā T-357/04 *Chetcuti*/Komisija (Krājums-CDL, I-A-2-255. un II-A-2-1323. lpp.; turpmāk tekstā — "pārsūdzētais spriedums"), ar

kuru Pirmās instances tiesa noraidīja viņas prasību atcelt konkursa atlases komisijas 2004. gada 22. jūnija lēmumu, ar kuru tika noraidīta viņas kandidatūra konkursa procedūrā (turpmāk tekstā — "strīdīgais lēmums"), kā arī pēc šīs procedūras pieņemtos aktus.

**Atbilstošās tiesību normas**

2 Eiropas Kopienu Civildienesta noteikumu 4. pantā redakcijā, kas bija spēkā līdz 2004. gada 30. aprīlim un kas piemērojama šīs lietas faktiem (turpmāk tekstā — "Civildienesta noteikumi"), ir paredzēts:

"Amatā neieceļ un nepaaugstina cita iemesla dēļ, kā tikai, lai ieņemtu vakantu amatu, kā paredzēts šajos Civildienesta noteikumos.

Par vakantajiem amatiem iestādē paziņo šīs iestādes personālam tad, ja iecēlējinstitūcija nolemj, ka vakance ir jāaizpilda.

Ja vakanci nevar aizpildīt, pārceļot citā amatā, paaugstinot amatā vai rīkojot iekšējo konkursu, par to paziņo triju Eiropas Kopienu personālam."

3 Civildienesta noteikumu 27. pantā ir noteikts:

"Iecelšana amatā ir virzīta uz to, lai iestāde saņemtu pakalpojumus, ko sniedz visspējīgākie, visefektīvākie un visgodīgākie ierēdņi, kas iecelti amatā, ņemot vērā pēc iespējas plašāku ģeogrāfisko teritoriju, un izraudzīti no Kopienu dalībvalstu pilsoņiem.

[..]"

4 Civildienesta noteikumu 29. panta 1. punktā ir paredzēts:

"Pirms iecelšanas vakantajā amatā iestādē iecēlējinstitūcija vispirms ņem vērā:

a) vai amatu var aizpildīt, izmantojot paaugstināšanu vai pārcelšanu amatā iestāžu robežās;

b) vai var rīkot iestādes iekšējos konkursus;

c) kādus pieteikumus pārcelšanai amatā ir iesnieguši trīs Eiropas Kopienu iestāžu ierēdņi,

un pēc tam ievēro konkursu kārtību, pamatojoties uz kvalifikāciju vai pārbaudījumiem, vai gan uz kvalifikāciju, gan pārbaudījumiem. Konkursa kārtība noteikta III pielikumā.

Līdzīgu kārtību var ievērot, lai veidotu rezervi turpmākai iecelšanai amatā."

5 Civildienesta noteikumu III pielikuma "Konkursi" 1. pantā ir noteikts:

"1. Paziņojumu par konkursiem sagatavo iecēlējinstitūcija pēc apspriešanās ar Apvienoto komiteju.

Tajā jānorāda:

a) konkursa veids (attiecīgās iestādes slēgts [iekšējais] konkurss, visu iestāžu slēgts [iekšējais] konkurss, atklāts konkurss [..]);

b) konkursa procedūra (balstoties uz kvalifikāciju vai pārbaudījumiem vai kvalifikāciju un pārbaudījumiem);

c) ar ieņemamo amatu saistīto pienākumu un uzdevumu veids;

d) ieņemamajiem amatiem nepieciešamie diplomi un citi dokumentāri pierādījumi par kvalifikāciju vai pieredzi;

[..].”

6 Eiropas Kopienu pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtībā redakcijā, kas bija spēkā līdz 2004. gada 30. aprīlim un kas piemērojama šīs lietas faktiem (turpmāk tekstā — “PDNK”), 3. pantā ir paredzēts:

“Šajā nodarbināšanas kārtībā “palīgdarbinieki” ir:

a) darbinieki, kas pieņemti darbā atbilstoši 52. pantam, lai veiktu pienākumus iestādē uz pilnu slodzi vai pusslodzi, bet kas nav iecelti amatā, kas iekļauts katras iestādes budžeta iedaļai pievienotajā amatu sarakstā;

b) darbinieki, kas pieņemti darbā pēc tam, kad ir pārbaudītas iespējas iecelt pagaidu amatā kādu no iestādes ierēdņiem, lai aizstātu atsevišķas personas, kuras pašlaik nav spējīgas veikt savus pienākumus, proti:

— B, C vai D kategorijas vai Valodu dienesta ierēdņus vai pagaidu darbiniekus;

— izņēmuma gadījumā A kategorijas ierēdņus vai pagaidu darbiniekus, kas nav A 1 vai A 2 pakāpes ierēdņi, kuri ieņem ļoti specializētu amatu;

un šādu darbinieku atalgojumu izmaksā no kopējām apropriācijām, kas šim nolūkam paredzētas attiecīgās iestādes budžeta iedaļā."

7 PDNK 9. pantā ir noteikts, ka pagaidu darbiniekus pieņem darbā tikai, lai saskaņā ar II sadaļu aizpildītu vakantos amatus, kuri iekļauti katras iestādes budžeta iedaļai pievienotajā amatu sarakstā.

8 PDNK 12. panta 1. punktā ir noteikts:

"Pagaidu darbinieka pieņemšana darbā ir virzīta uz to, lai iestādei nodrošinātu pakalpojumus, ko sniedz visspējīgākie, visefektīvākie un visgodīgākie cilvēki, kas

pieņemti darbā, ņemot vērā pēc iespējas plašāku ģeogrāfisko teritoriju, un izraudzīti no Eiropas Kopienu dalībvalstu pilsoņiem.

[..]"

9 Savukārt PDNK nav noteiktas prasības par nodarbināmo palīgdarbinieku spējām un efektivitāti.

10 PDNK 52. pantā ir noteikts:

"Palīgdarbinieku faktiskais nodarbinātības laiks, ieskaitot visus iespējamos līguma pagarinājumus, nedrīkst pārsniegt:

a) ja darbinieks ir pieņemts darbā, lai aizstātu ierēdni vai pagaidu darbinieku, kurš pašlaik nespēj pildīt savus pienākumus, darbā norīkošanas laiku šim nolūkam;

b) visos pārējos gadījumos — trīs gadus."

**Prāvas priekšvēsture**

11 Četkuti no 1991. gada 1. novembra līdz 2004. gada 30. aprīlim strādāja kā vietējā darbiniece Eiropas Kopienu Komisijas delegācijā Maltā. Viņas līguma darbība beidzās 2004. gada 1. maijā, kad Maltas Republika iestājās Eiropas Savienībā, jo tika pārtraukta delegācijas darbība šajā valstī.

12 2004. gada 27. aprīlī apelācijas sūdzības iesniedzēja parakstīja B kategorijas palīgdarbnieces līgumu uz noteiktu laiku no 2004. gada 1. maija līdz 2004. gada 31. decembrim. Viņas līguma 2. punktā bija noteikts, ka viņa ir "darbiniece, kas veic kompleksus tekstu sagatavošanas, rediģēšanas, grāmatvedības vai tehniskus uzdevumus".

13 Komisija 2004. gada 6. aprīlī publicēja paziņojumu par konkursu ar nosaukumu "paziņojums par iekšēju konkursu pārejai no B kategorijas uz A kategoriju COM/PA/04". Tas attiecās uz konkursu ar pārbaudījumu procedūru, lai izveidotu rezervi administratoru (A 7/A 6) iecelšanai amatā.

14 Paziņojuma par konkursu III 1. punkts ar nosaukumu "Reģistrācijas nosacījumi" bija formulēts šādi:

"Pieteikties ir tiesīgi 1. sadaļā (Vispārējie noteikumi) un [PDNK] 2. pantā minētie ierēdņi un pagaidu darbinieki, kas ir klasificēti kādā no B kategorijas pakāpēm,

pieteikties ir tiesīgi arī 1. sadaļā (Vispārējie noteikumi) un [PDNK] 2. pantā minētie ierēdņi un pagaidu darbinieki, kas ir klasificēti kādā no augstākas kategorijas pakāpēm

un kuriem kandidatūru pieteikšanas beigu datumā [..]:

[..]

b) ir vismaz 5 gadu darba stāžs B kategorijā vai augstākā kategorijā, strādājot kā ierēdnim vai [pagaidu darbiniekam vai palīgdarbiniekam I, II, III, IV un V grupā] Komisijā vai daļu laika citās iestādes vai aģentūrās (1. pielikums), uz kuru darbiniekiem attiecas Civildienesta noteikumi vai [PDNK].

[..]"

15 Apelācijas sūdzības iesniedzēja pieteica savu kandidatūru iepriekš minētajā konkursā.

16 Ar strīdīgo lēmumu Četkuti kandidatūra tika noraidīta ar pamatojumu, ka viņa neatbilstot ne darba stāža nosacījumam, ne nosacījumam par administratīvo statusu, jo pieteikties bija tiesīgi tikai ierēdņi un pagaidu darbinieki.

**Tiesvedība Pirmās instances tiesā un pārsūdzētais spriedums**

17 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2004. gada 31. augustā, Četkuti cēla prasību atcelt strīdīgo lēmumu, kā arī visus turpmākos konkursa procedūras aktus.

18 Ar pirmo pamatu viņa apgalvoja, ka, strīdīgajā konkursā ļaujot piedalīties tikai ierēdņiem un pagaidu darbiniekiem un tādējādi izslēdzot palīgdarbiniekus, paziņojums par konkursu ir pretrunā Civildienesta noteikumu 4. pantam, 27. pantam un 29. panta 1. punkta b) apakšpunktam, kā arī ar vienlīdzīgas attieksmes principam. Līdz ar to strīdīgais lēmums esot prettiesisks.

19 Ar otro pamatu Četkuti apgalvoja, ka paziņojums par konkursu, prasot piecu gadu darba stāžu B vai augstākā kategorijā, strādājot kā ierēdnim, pagaidu darbiniekam vai palīgdarbiniekam I–V grupā, un tādējādi izslēdzot darba stāžu, kas iegūts, strādājot kā vietējam darbiniekam, ir pretrunā Civildienesta noteikumu 27. un 29. pantam, kā arī dienesta interesēm un vienlīdzīgas attieksmes principam. Strīdīgais lēmums esot prettiesisks arī šī iemesla dēļ.

20 Runājot par pirmo pamatu, Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 49.–51. punktā izvērtēja iestādēm piešķirtās rīcības brīvības raksturu un mēru saistībā ar darbā pieņemšanas procedūrām. Tā nosprieda, ka Civildienesta noteikumi iestādēm attiecībā uz darbā pieņemšanas procedūrām piešķir plašu rīcības brīvību un ka Kopienu tiesu pārbaude veicama tikai par jautājumu, vai attiecīgā iestāde savu rīcības brīvību nav izmantojusi acīmredzami nepareizi.

21 Sprieduma 52. un 53. punktā Pirmās instances tiesa norādīja, ka katra no dažādajām Kopienu nodarbināto personu kategorijām atbilst konkrētām Kopienu administrācijas likumīgajām vajadzībām. Tā piebilda, ka pamatprasības, kādas noteiktas ierēdņu un pagaidu darbinieku pieņemšanai darbā, atšķiras no palīgdarbiniekiem noteiktajām.

22 Pārsūdzētā sprieduma 56. punktā Pirmās instances tiesa konstatēja, ka no paziņojuma par konkursu izriet, ka strīdīgais konkurss bija "iekšējs konkurss par pāreju no B kategorijas uz A kategoriju" un tā mērķis galvenokārt bija radīt iespēju ierēdņiem un pagaidu darbiniekiem pāriet no B kategorijas uz A kategoriju. Sprieduma 57. punktā Pirmās instances tiesa nosprieda, ka šajā gadījumā nav pierādīts, ka, paredzot pielaišanas nosacījumu attiecībā uz ierēdņa vai pagaidu darbinieka statusu un izslēdzot palīgdarbinieka statusu, Komisija būtu nepareizi izmantojusi savu rīcības brīvību.

23 Pirmās instances tiesa nosprieda, ka atbilstošs nav apelācijas sūdzības iesniedzējas arguments, ka, tā kā strīdīgais konkurss bija atvērts, pirmkārt, A vai B kategorijas pagaidu darbiniekiem un, otrkārt, A kategorijas ierēdņiem, tas esot bijis ne vien konkurss pārejai no B kategorijas uz A kategoriju, bet arī cita veida iekšējs konkurss. Tā uzsvēra, ka šajā konkursā pielaižamie A vai B kategorijas pagaidu darbinieki un ierēdņi pretēji palīgdarbiniekiem jau bija pierādījuši savas spējas viņu sākotnējā darbā pieņemšanas procedūrā saskaņā ar Civildienesta noteikumu 27. pantu un PDNK 12. pantu.

24 Tā kā šie pēdējie noteikumi jau bija tikuši piemēroti ierēdņu un pagaidu darbinieku sākotnējā pieņemšanā darbā, Pirmās instances tiesa konstatēja, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas arguments, ka Komisija esot ignorējusi minētajos noteikumos paredzēto darbā pieņemšanas mērķi, nav pamatots.

25 Pārsūdzētā sprieduma 61. punktā Pirmās instances tiesa konstatēja faktu, ka, lai gan saskaņā ar PDNK 3. pantu palīgdarbinieki var veikt visa veida pienākumus, tas nav pietiekami, lai konkursā par paaugstināšanu amatā viņus pielīdzinātu ierēdņiem vai pagaidu darbiniekiem.

26 Visbeidzot, tā paša sprieduma 62. punktā Pirmās instances tiesa nosprieda, ka ierēdņu un pagaidu darbinieku, no vienas puses, un palīgdarbinieku, no otras puses, tiesiskā situācija nav salīdzināma viņu atšķirīgo darbā pieņemšanas nosacījumu dēļ, tādēļ apelācijas sūdzības iesniedzēja nepamatoti ir atsaukusies uz vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu.

27 Ņemot vērā šos apsvērumus, Pirmās instances tiesa noraidīja apelācijas sūdzības iesniedzējas pirmo pamatu un secināja, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas kandidatūras noraidījums bija pamatots, jo Komisija tikai ierēdņiem un pagaidu darbiniekiem varēja likumīgi atļaut piedalīties strīdīgajā konkursā. Līdz ar to Pirmās instances tiesa neuzskatīja par vajadzīgu lemt par otro pamatu, kas attiecās uz prasīto darba stāžu, lai varētu piedalīties šajā konkursā, kā arī par turpmākiem aktiem pēc konkursa procedūras.

**Lietas dalībnieku prasījumi**

28 Ar pieteikumu, kas Tiesas kancelejā iesniegts 2007. gada 18. janvārī, apelācijas sūdzības iesniedzēja ir ierosinājusi šo apelāciju un lūdz Tiesu:

— atcelt pārsūdzēto spriedumu;

— atcelt strīdīgo lēmumu;

— atcelt turpmākus aktus pēc konkursa procedūras un it īpaši to kandidātu sarakstu, kas atbilst paziņojumā par konkursu noteiktajiem nosacījumiem, ko izveidojusi atlases komisija, Komisijas lēmumu, kurā uz šī pamata ir noteikts vakanču skaits, piemēroto kandidātu sarakstu, ko izveidojusi atlases komisija sava darba beigās, un lēmumus par iecelšanu amatā, ko uz šī pamata pieņēmusi iecēlējinstitūcija, un

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus pirmajā instancē un Tiesā.

29 Komisija lūdz Tiesu:

— noraidīt apelācijas sūdzību un

— piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

**Par apelāciju**

30 No pieteikuma izriet, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja savas apelācijas sūdzības pamatojumam būtībā izvirza trīs pamatus.

31 Pirmajā pamatā viņa apgalvo, ka pārsūdzētajā spriedumā ir pārkāpts "iekšēja konkursa" jēdziens Civildienesta noteikumu 4. panta un 29. panta 1. punkta b) apakšpunkta nozīmē un nav ņemts vērā darbā pieņemšanas mērķis, kas noteikts Civildienesta noteikumu 4. panta 1. punktā un 27. pantā. Otrajā pamatā apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka Pirmās instances tiesa ir pārkāpusi vienlīdzīgas attieksmes principu. Trešajā pamatā apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka pārsūdzētais spriedums juridiski nav pietiekami pamatots.

32 Atzīdama, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas galveno un nozīmīgāko argumentu veido apgalvojums, ka ar viņas kandidatūru ir saistīta vienlīdzības principam pretēja attieksme, Tiesa uzskata, ka šīs apelācijas sūdzības izskatīšana ir jāsāk ar otro pamatu.

*Par otro pamatu*

Lietas dalībnieku argumenti

33 Ar savu otro pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka ar pārsūdzēto spriedumu ir pārkāpts vienlīdzīgas attieksmes princips. Viņasprāt, Pirmās instances tiesa nepamatoti lēmusi, ka ierēdņu un pagaidu darbinieku juridiskā situācija nav salīdzināma ar palīgdarbinieku juridisko situāciju.

34 Apelācijas sūdzības iesniedzēja īpaši apgalvo, ka Pirmās instances tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, jo tā šo secinājumu pamatojusi ar konstatējumu, ka palīgdarbiniekiem atšķirībā no ierēdņiem un pagaidu darbiniekiem sākotnējā darbā pieņemšanas procesā nav jāpierāda, ka viņi ir visspējīgākie, visefektīvākie un visgodīgākie.

35 Apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda arī, ka B kategorijas ierēdņi vai pagaidu darbinieki savas spējas ir pierādījuši tikai saistībā ar pienākumiem, kas attiecas uz šo kategoriju, bet nav pierādījuši papildu spējas, lai veiktu A kategorijas pienākumus. Līdz ar to pretēji Pirmās instances tiesas nolemtajam no ierēdņu un pagaidu darbinieku atšķirīgajiem darbā pieņemšanas nosacījumiem neizrietot, ka viņu situācija nav salīdzināma ar palīgdarbinieku situāciju attiecībā uz pielaišanu strīdīgajam konkursam.

36 Apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka apstāklis, ka palīgdarbinieki tāpat kā ierēdņi un pagaidu darbinieki var veikt visa veida pienākumus, ir pietiekams pierādījums par viņu spējām pildīt ieņemamo amatu pienākumus.

37 Komisija uzskata, ka, ņemot vērā atšķirības, kas salīdzinājumā ar palīgdarbiniekiem ir saistītas ar ierēdņu un pagaidu darbinieku pieņemšanu darbā, palīgdarbinieku neiekļaušana strīdīgajā konkursā nav pretrunā vienlīdzīgas attieksmes principam.

38 Tā precizē, ka ierēdņu un pagaidu darbinieku pieņemšanai darbā izvirzītā prasība būt visspējīgākajiem, visefektīvākajiem un visgodīgākajiem nosaka ne tikai viņu juridiskās saistības ar iestādi raksturu, bet arī viņu iespēju veidot vai neveidot iestādē karjeru.

39 Kā uzskata Komisija, apelācijas sūdzības iesniedzējas argumenti par palīgdarbinieku iespējām veikt visa veida pienākumus nav pamatoti ar konkrētiem pierādījumiem. Vienkārša iespēja šiem darbiniekiem veikt visa veida pienākumus nav pietiekama, lai uzskatītu, ka viņiem būtu jāļauj piedalīties strīdīgajā konkursā. Komisija šajā sakarā uzsver, ka pretēji palīgdarbiniekiem ierēdņiem un pagaidu darbiniekiem katrā ziņā ir obligāti jāizpilda Civildienesta noteikumu 27. pantā un PDNK 12. pantā noteiktie darbā pieņemšanas nosacījumi. Komisija papildus tam atgādina, ka palīgdarbinieku faktiskā pienākumu veikšana ir tikusi ņemta vērā otrajā pielaišanas nosacījumā, saskaņā ar kuru vajadzīgajā darba stāža aprēķinā ir iekļauta pieredze, kas ir gūta, strādājot kā palīgdarbiniekam.

Tiesas vērtējums

40 Vispirms ir jāatgādina, ka vienlīdzīgas attieksmes princips noteic, ka līdzīgās situācijās nevajadzētu būt atšķirīgai attieksmei un dažādās situācijās savukārt nevajadzētu būt vienādai attieksmei, ja vien tāda attieksme nav objektīvi pamatota (skat. 2007. gada 3. maija spriedumu lietā C-303/05 *Advocaten voor de Wereld*, Krājums, I-3633. lpp., 56. punkts, un 2008. gada 15. maija spriedumu lietā C-276/07 *Delay*, Krājums, I-3635. lpp., 19. punkts).

41 Šajā sakarā ir jānoskaidro, vai, kā to apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzēja, Pirmās instances tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, konstatēdama, ka palīgdarbinieku situācija nav salīdzināma ar ierēdņu un pagaidu darbinieku situāciju.

42 Kā to ģenerāladvokāts norādījis savu secinājumu 87.–92. punktā, no Civildienesta noteikumu un PDNK normām izriet, ka pastāv atšķirības starp palīgdarbinieku, no vienas puses, un ierēdņu un pagaidu darbinieku, no otras puses, administratīvo statusu, darbā pieņemšanas prasībām un nodarbināšanas nosacījumiem.

43 Pirmkārt, no Civildienesta noteikumu 5. un 6. panta, kā arī PDNK 3. un 9. panta kopīga lasījuma izriet, ka pretēji ierēdņiem un pagaidu darbiniekiem, kas ieņem konkrēti amatu sarakstā paredzētu amatu, palīgdarbinieki, izņemot pagaidu amatu gadījumā, veic administratīvu darbību, kas nav ietverta šajā sarakstā (šajā sakarā skat. 1979. gada 1. februāra spriedumu lietā 17/78 *Deshormes*/Komisija, *Recueil*, 189. lpp., 35. punkts, un 1981. gada 19. novembra spriedumu lietā 106/80 *Fournier*/Komisija, *Recueil*, 2759. lpp., 9. punkts).

44 Otrkārt, kā Pirmās instances tiesa ir norādījusi pārsūdzētajā spriedumā, palīgdarbinieku gadījumā nav analoga noteikuma tam, kāds ir piemērojams ierēdņiem un pagaidu darbiniekiem saskaņā ar Civildienesta noteikumu 27. panta pirmo daļu un PDNK 12. panta 1. punktu. No tā izriet, ka palīgdarbiniekiem pretēji ierēdņiem un pagaidu darbiniekiem darbā pieņemšanas procedūrā nav bijis jāpierāda, ka viņi ir visspējīgākie, visefektīvākie un visgodīgākie.

45 Treškārt, palīgdarbinieki pretēji ierēdņiem un pagaidu darbiniekiem nav pakļauti novērtējuma vai periodisku ziņojumu sistēmai.

46 Ceturtkārt, jāpiezīmē, ka Civildienesta noteikumu 32. pantā un attiecībā uz pagaidu darbiniekiem PDNK 8. pantā ir noteikta iespēja turpināt karjeru ierēdņa statusā, ievērojot Civildienesta noteikumos paredzēto kārtību. Šajā gadījumā pagaidu darbinieka statusā iegūtais darba stāžs tiek saglabāts, ja attiecīgais darbinieks tūlīt pēc pagaidu nodarbinātības termiņa beigām tiek iecelts par ierēdni tajā pašā pakāpē. Attiecībā uz palīgdarbiniekiem līdzīgu noteikumu nav.

47 Piektkārt, palīgdarbinieki neietilpst sociālā nodrošinājuma sistēmā, kas ir izveidota, vienojoties Kopienu iestādēm, bet tajā ietilpst ierēdņi un pagaidu darbinieki.

48 Tādēļ ir jākonstatē, ka no šīm atšķirībām izriet, ka palīgdarbinieki nav pieņemti darbā, lai Kopienu iestādēs veiktu pastāvīgu darbu. Gluži pretēji, kā to Tiesa jau ir nolēmusi, palīgdarbinieka līgumam raksturīgais ir šādas nodarbinātības pagaidu raksturs, jo šo līgumu var izmantot vienīgi, lai īslaicīgi aizstātu kādu vai lai nodrošinātu īslaicīgu vai

steidzamu vajadzību radītu, vai skaidri nedefinētu administratīvo uzdevumu izpildi (skat. iepriekš minētos spriedumus lietā *Deshormes*/Komisija, 37. punkts, un lietā *Fournier*/Komisija, 9. punkts). Tādēļ palīgdarbinieki veido atšķirīgu kategoriju salīdzinājumā ar darbiniekiem, kas atbilst atšķirīgām to iestāžu vajadzībām, kas viņus nodarbina.

49 No tā izriet, ka palīgdarbinieki nevar sagaidīt, lai viņus attiecībā uz karjeras veidošanas iespējām Kopienu iestādēs pielīdzinātu ierēdņiem un pagaidu darbiniekiem.

50 Tādēļ Pirmās instances tiesa ir pamatoti konstatējusi, ka palīgdarbinieku situācija atšķiras no ierēdņu un pagaidu darbinieku situācijas un ka, ņemot vērā šādu atšķirību, palīgdarbinieku neiekļaušana strīdīgajā konkursā nav vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpums.

51 Līdz ar to otrais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

*Par pirmo pamatu*

Par pieņemamību

52 Komisija ievadam apgalvo, ka nav pieņemama apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentācija tiktāl, ciktāl viņa apšauba Pirmās instances tiesas veikto strīdīgā konkursa kvalifikāciju. Komisija atgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru vienīgi Pirmās instances tiesa ir kompetenta konstatēt un izvērtēt faktus. Pirmās instances tiesa faktu suverēnā vērtējumā un tos nesagrozīdama, vadoties pēc minētā konkursa nolikuma teksta un pieteikšanās nosacījumiem, tātad objektīvi esot uzskatījusi, ka šis iekšējais konkurss būtībā bija konkurss par pāreju kategorijā vai par paaugstināšanu amatā.

53 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka pastāvīgajā judikatūrā ir noteikts — ja Pirmās instances tiesa ir konstatējusi vai novērtējusi faktus, tad Tiesai saskaņā ar EKL 225. pantu ir kompetence pārbaudīt šo faktu juridisko kvalifikāciju un tiesiskās sekas, kuras Pirmās instances tiesa ir paredzējusi (skat. 2006. gada 6. aprīļa spriedumu lietā C-551/03 P *General Motors*/Komisija, Krājums, I-3173. lpp., 51. punkts, un 2008. gada 22. maija spriedumu lietā C-266/06 P *Degussa*/Komisija un Padome, 72. punkts).

54 No tā izriet, ka ir pieņemama apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentācija par to, ka Pirmās instances tiesa ir veikusi kļūdainu strīdīgā konkursa juridisko kvalifikāciju.

Par lietas būtību

— Lietas dalībnieku argumenti

55 Pirmajā pamatā apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Pirmās instances tiesa nav ievērojusi "iekšēja konkursa" jēdzienu Civildienesta noteikumu 4. panta un 29. panta 1. punkta b) apakšpunkta nozīmē un nav ņēmusi vērā darbā pieņemšanas mērķi, kā tas izriet no Civildienesta noteikumu 4. panta 1. punkta un 27. panta pirmās daļas.

56 Pirmkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Pirmās instances tiesa nepamatoti ir pamatojusies uz strīdīgā konkursa galveno mērķi, kas tam subjektīvi tika noteikts ar paziņojuma par konkursa nosaukumu, proti "iekšējs konkurss par pāreju", lai tādējādi konstatētu, kuras kandidātu kategorijas likumīgi var vai nevar pielaist šim konkursam.

57 Apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka šāds konstatējums drīzāk bija jāpamato ar minētā konkursa objektīvo raksturu, kā tas izriet no objektīvajiem pielaišanas nosacījumiem, kas tika noteikti pašā paziņojumā par konkursu. Šajā sakarā apelācijas sūdzības iesniedzēja precizē, ka strīdīgais konkurss bija atvērts ne tikai B kategorijas ierēdņiem, kas vēlējās kļūt par A kategorijas ierēdņiem, bet arī A un B kategorijas pagaidu darbiniekiem, kas vēlējās kļūt par ierēdņiem.

58 Apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo — tāpēc vien, ka konkurss tiek kvalificēts kā "iestādes iekšējs konkurss", palīgdarbinieku dalību tajā nevar izslēgt, ievērojot Tiesas un Pirmās instances tiesas judikatūru, it īpaši Tiesas 1965. gada 31. marta spriedumu lietā

16/64 *Rauch*/Komisija (*Recueil*, 179. lpp.) un Pirmās instances tiesas 2001. gada 15. novembra spriedumu lietā T-142/00 *Van Huffel*/Komisija (*Recueil FP*, I-A-219. un II-1011. lpp.).

59 Apelācijas sūdzības iesniedzēja pakārtoti apgalvo — ja pieņemtu, ka Pirmās instances tiesa strīdīgo konkursu ir kvalificējusi kā "konkursu pārejai", nevis kā "iestādes iekšēju konkursu", tā pieļautu kļūdu tiesību piemērošanā, jo šāda kvalifikācija būtu balstīta uz subjektīviem kritērijiem, ko izvirzījuši lietas dalībnieki. Tā norāda, ka, pat pieņemot, ka strīdīgā konkursa mērķis būtībā bija pāreja no B kategorijas uz A kategoriju, tomēr runa bija arī par konkursu par iecelšanu amatā un tādēļ tas bija kvalificējams kā "iekšējs konkurss", jo judikatūrā par Civildienesta noteikumu 4. un 29. pantu šāds konkurss definēts kā konkurss, kas ir atvērts civildienesta darbiniekiem plašā nozīmē, tas ir, visiem, kas atrodas iestādes dienestā saskaņā ar publisko tiesību saistībām.

60 Otrkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Pirmās instances tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, konstatēdama, ka palīgdarbinieku neiekļaušana strīdīgajā konkursā neaizskarot darbā pieņemšanas mērķi, kā tas izriet no Civildienesta noteikumu 4. panta 1. punkta un 27. panta, kā arī Pirmās instances tiesas judikatūras un it īpaši no sprieduma iepriekš minētajā lietā *Van Huffel*/Komisija.

61 Apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka minētais mērķis paredz, lai pielaišanas nosacījumi konkursam tiktu noteikti saskaņā ar ieņemamo amatu prasībām. Kā uzskata apelācijas sūdzības iesniedzēja, tas nav ievērots attiecībā uz pielaišanas nosacījumiem strīdīgajam konkursam, jo tie izslēdz tādu potenciālo kandidātu kategorijas, kuru īpašības tomēr ir līdzvērtīgas tām, kādas ir šim konkursam pielaistajiem kandidātiem.

62 Šajā sakarā apelācijas sūdzības iesniedzēja atkārto, ka strīdīgā konkursa nolūkos palīgdarbinieku situācija ir salīdzināma ar B kategorijas ierēdņu vai pagaidu darbinieku situāciju, jo neviens no šo trīs kategoriju darbiniekiem nav pierādījis savas spējas attiecībā uz A kategorijas pienākumiem. Turklāt fakts, ka saskaņā ar PDNK 3. pantu palīgdarbinieki var veikt visa veida pienākumus, nozīmē, ka šo darbinieku spējas ir līdzvērtīgas vai gandrīz līdzvērtīgas ierēdņu spējām. Viņa tāpat arī apgalvo, ka pašā paziņojumā par konkursu kā atbilstošā profesionālā pieredze tiek atzīta ne tikai ierēdņa vai pagaidu darbinieka statusā nostrādātais laiks, bet arī palīgdarbinieka statusā nostrādātais laiks. Kā norāda apelācijas sūdzības iesniedzēja, no tā izriet, ka jebkurā no šiem amatiem iegūtā pieredze ir līdzvērtīga. Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka pierādījumiem par visspējīgākajām, visefektīvākajām un visgodīgākajām īpašībām būtu jāizriet no panākumiem priekšatlases vai atlases pārbaudēs.

63 Komisija apgalvo, ka Pirmās instances tiesa pamatoti ir atzinusi, ka strīdīgais konkurss būtībā bija konkurss par pāreju no B kategorijas uz A kategoriju, kas paredzēja ierēdņu un pagaidu darbinieku karjeras izaugsmi, no kuriem gan vienus, gan otrus Komisija bija pieņēmusi darbā saskaņā ar Civildienesta noteikumu 27. pantu un PDNK 12. pantu.

64 Kā norāda Komisija, pat ja šis konkurss zināmu pieņēmumu gadījumā bija arī konkurss par apstiprināšanu amatā, šāds apstāklis iecēlējinstitūcijai nevar noteikt pienākumu padarīt to atklātu visiem iestādes darbiniekiem un līdz ar to apiet tā galveno mērķi. Šāds pieņēmums būtu pretrunā plašajai rīcības brīvībai, kāda konkursu jomā ir iecēlējinstitūcijai.

65 Komisija apgalvo, ka pretēji apelācijas sūdzības iesniedzējas teiktajam dienesta intereses bija ierēdņu un pagaidu darbinieku karjeras izaugsme un šādu mērķi Kopienu tiesa jau iepriekš atzinusi par likumīgu (Tiesas 1975. gada 16. oktobra

spriedums lietā 90/74 *Deboeck*/Komisija, *Recueil*, 1123. lpp., un Pirmās instances tiesas 1997. gada 6. marta spriedums apvienotajās lietās T-40/96 un T-55/96 *de Kerros* un *Kohn Bergé*/Komisija, *Recueil FP*, I-A-47. un II-135. lpp., 46. punkts). Turklāt tā apalvo, ka Civildienesta noteikumu 45. panta 2. punktā ir paredzēta arī iekšējo konkursu rīkošana ierēdņiem, lai tie varētu iegūt augstāku kategoriju, un šādos konkursos netiekot paredzēta palīgdarbinieku dalība, jo, ņemot vērā viņu nodarbinātības kārtības īpašās iezīmes, viņi šādos konkursos nevar piedalīties.

66 Komisija norāda, ka iepriekš minētajam spriedumam lietā *Rauch*/Komisija nav absolūtas vērtības, kādu tam, šķiet, piešķir apelācijas sūdzības iesniedzēja. Tā atzīst, ka lieta, kurā taisīts šis spriedums, attiecas uz konkursu, kas tika rīkots 1963. gadā un uz kuru attiecās tā laika apstākļi, proti, tika veidota Komisija un tā lielā mērā izmantoja palīgdarbiniekus. Komisija izvirza apgalvojumu, ka 2004. gadā tā nodarbināja lielu skaitu ierēdņu un pagaidu darbinieku, kuriem tā, izmantojot strīdīgo konkursu, vēlējās dot pēdējo iespēju iegūt augstāku kategoriju iekšējā konkursa ceļā, pirms stājas spēkā regula, kurā šāda iespēja tiktu liegta.

67 Komisija uzskata, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja veltīgi atsaucas uz ieņemamo amatu prasībām, lai pierādītu kritērija par sākotnējo pieņemšanu darbā pilnīgas atbilstības neesamību. Patiesībā strīdīgā konkursa norises laikā ieņemamie amati vēl nebija precīzi noteikti. Šajā konkursā bija paredzēts izveidot rezerves sarakstu noteiktām jomām. Līdz ar to prasības saistībā ar sākotnējo pieņemšanu darbā bija piemērots kritērijs. Tas vēl jo vairāk ir patiesi, jo ierēdņu un pagaidu darbinieku sniegums un godīgums laika gaitā tiek periodiski novērtēts.

— Tiesas vērtējums

68 Jākonstatē, ka pārsūdzētā sprieduma 56. punktā Pirmās instances tiesa ir nolēmusi, ka no paziņojuma par konkursu izriet, ka strīdīgais konkurss ir kvalificējams kā "iekšējs konkurss par pāreju no B kategorijas uz A kategoriju". Runa ir par "iestādes iekšēja konkursa" veidu Civildienesta noteikumu 29. panta 1. punkta b) apakšpunkta nozīmē.

69 Pamatodamās uz iepriekš minēto spriedumu lietā *Rauch*/Komisija, apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka šādam konkursam katrā ziņā ir jābūt atklātam visām personām, kas ir iestādes dienestā, neatkarīgi no to statusa. Līdz ar to pretēji Pirmās instances tiesas nolemtajam palīgdarbiniekus neesot bijis ļauts *a priori* neiekļaut iestādes iekšējā konkursā.

70 Šādu argumentāciju nevar atbalstīt.

71 Jānorāda, ka lietā, kurā taisīts iepriekš minētais spriedums *Rauch*/Komisija, prasītāja apstrīdēja iecēlējinstitūcijas tiesības attiecināt uz palīgdarbiniekiem tiesības piedalīties iestādes iekšējā konkursā. Lietā tika izskatīts jautājums, vai iecēlējinstitūcijai bija tiesības ļaut šādā konkursā piedalīties palīgdarbiniekiem.

72 Tiesa uz šo jautājumu atbildēja apstiprinoši, taču no tā neizriet, ka iecēlējinstitūcijai turpmāk ir pienākums ļaut katrā iestādes iekšējā konkursā piedalīties visām personām, kas atrodas tās dienestā.

73 Lai gan iepriekš minētā sprieduma lietā *Rauch*/Komisija burtiska lasīšana tiešām varētu likt uzskatīt, ka iestādes iekšējais konkurss attiecas uz visām iestādes dienestā esošām personām, attiecīgie noteikumi ir jāinterpretē arī saskaņā ar Civildienesta noteikumu un PDNK uzbūvi un mērķi.

74 Šādos apstākļos Pirmās instances tiesa, atsaukdamās uz iepriekš minēto spriedumu lietā *Rauch*/Komisija, pamatoti nolēmusi pārsūdzētā sprieduma 48. punktā, ka iekšējais konkurss "principā" attiecas uz personām, kas ir iestādes dienestā, bet, ņemot vērā plašo rīcības brīvību, ko Civildienesta noteikumi konkursu rīkošanas jomā piešķir iestādēm, tā apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentu noraidīja.

75 Papildus tam, sekojot Komisijas argumentācijai, kas ir minēta šī sprieduma 66. punktā, ir jākonstatē, ka Tiesas 1965. gada spriedums iestāžu darbinieku pārvaldes jomā ir jāinterpretē, ievērojot aktuālās prasības.

76 Visbeidzot, jāsecina, ka interpretācija, saskaņā ar kuru iecēlējinstitūcijai esot pienākums iestādes iekšējā konkursā ļaut piedalīties visām personām, kas ir iestādes dienestā, būtu pretrunā plašajai rīcības brīvībai, kāda saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru tiek atzīta Kopienu iestādēm savu dienestu organizācijā un it īpaši konkursu kārtības un nosacījumu noteikšanā (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Deboeck*/Komisija, 29. punkts; 1984. gada 9. februāra spriedumu lietā 39/83 *Fabius*/Komisija, *Recueil*, 627. lpp., 7. punkts; 1988. gada 8. jūnija spriedumu lietā 135/87 *Vlachou*/Revīzijas palāta, *Recueil*, 2901. lpp., 23. punkts, un 2004. gada 14. oktobra spriedumu lietā C-409/02 P *Pflugradt*/ECB, Krājums, I-9873. lpp., 42. punkts).

77 Pielaišanas nosacījumi konkursam ir jānosaka, ievērojot dienesta intereses, un šo interešu noteikšanā Kopienu iestādēm ir plaša rīcības brīvība (šajā sakarā skat. 1987. gada 4. februāra spriedumu lietā 324/85 *Bouteiller*/Komisija, *Recueil*, 529. lpp., 6. punkts; 1987. gada 12. februāra spriedumu lietā 233/85 *Bonino*/Komisija, *Recueil*, 739. lpp., 5. punkts, un 2003. gada 3. aprīļa spriedumu lietā C-277/01 P Parlaments/*Samper*, *Recueil*, I-3019. lpp., 35. punkts).

78 Ņemot vērā šos apsvērumus, ir jāatzīst, ka Pirmās instances tiesa nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, konstatēdama, ka strīdīgajā konkursā varēja likumīgi neiekļaut palīgdarbiniekus, tādējādi katrā ziņā neizraisot iestādes iekšēja konkursa jēdziena pārkāpumu.

79 Apelācijas sūdzības iesniedzēja turklāt apgalvo, ka strīdīgais konkurss esot pretrunā obligātajām Civildienesta noteikumu 4. panta 1. punkta un 27. panta pirmās daļas normām, saskaņā ar kurām pielaišanas nosacījumi konkursam ir jānosaka, ņemot vērā ieņemamo amatu prasības. Šāds pienākums neesot ievērots strīdīgā konkursa gadījumā, jo pielaišanas nosacījumi šim konkursam izslēdz tādu potenciālo kandidātu kategorijas, kuru īpašības ir līdzvērtīgas tām, kādas ir šim konkursam pielaistajiem kandidātiem.

80 Šāds arguments tomēr nav pārliecinošs.

81 Pirmkārt, ievērojot šī sprieduma 44. punktā minēto pamatojumu, nav pierādīts, ka palīgdarbinieku spējas katrā ziņā ir līdzvērtīgas tām, kādas piemīt ierēdņiem un pagaidu darbiniekiem.

82 Otrkārt, no pienākuma noteikt pielaišanas nosacījumus, ievērojot ieņemamos amatus, neizriet, ka iecēlējinstitūcijai būtu pienākums iestādes iekšējā konkursā ļaut piedalīties visu potenciālo kandidātu kategorijām.

83 No tā izriet, ka Pirmās instances tiesa nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, konstatēdama, ka palīgdarbinieku neiekļaušana strīdīgajā konkursā nebija pretrunā darbā pieņemšanas mērķim, kā tas noteikts Civildienesta noteikumu 4. panta 1. punktā un 27. pantā.

84 Līdz ar to pirmais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

*Par trešo pamatu*

Lietas dalībnieku argumenti

85 Trešajā pamatā apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Pirmās instances tiesa neesot atbildējusi uz zināmiem argumentiem, ko viņa izvirzījusi šajā tiesā, un galvenokārt uz tiem, kuru mērķis bija atspēkot Komisijas tēzi, ka prasību par vajadzīgo kvalifikāciju nenorādīšana paziņojumā par konkursu ir izskaidrojama ar faktu, ka strīdīgajā konkursā bija paredzēta tādu kandidātu dalība, kas jau sākotnējā darbā pieņemšanā bija pierādījuši, ka ir visspējīgākie, visefektīvākie un visgodīgākie.

86 Komisija uzskata, ka pretēji apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvojumam pārsūdzētais spriedums ir pietiekami pamatots, jo Pirmās instances tiesa izmantoja Civildienesta

noteikumu 27. panta un PDNK 12. panta piemērošanas kritēriju ierēdņu un pagaidu darbinieku sākotnējā pieņemšanā darbā, lai noraidītu pirmo pamatu.

Tiesas vērtējums

87 No pastāvīgās judikatūras izriet, ka Pirmās instances tiesas pienākums norādīt pamatojumu saskaņā ar Tiesas Statūtu 36. panta pirmo teikumu un 53. panta pirmo daļu nenosaka tai pienākumu sniegt izklāstu, kurā izsmeļoši un pa vienam būtu aplūkoti visi strīda dalībnieku paustie argumenti. Pirmās instances tiesas pamatojums tādēļ var būt netiešs ar nosacījumu, ka tas personai, kuru skar Pirmās instances tiesas nolēmums, ļauj saprast šāda nolēmuma motīvus un Tiesai iegūt pietiekamu informāciju, lai īstenotu pārbaudi (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Degussa*/Komisija un Padome, 103. punkts).

88 Šajā sakarā no pārsūdzētā sprieduma 49.–53., 56., 57. un 59.–62. punkta izriet, ka Pirmās instances tiesa juridiski ir pietiekami izskaidrojusi iemeslus, kādēļ palīgdarbinieku neiekļaušana strīdīgajā konkursā bija pamatota, un pierādījusi, ka darbā pieņemšanas mērķis tika ievērots.

89 Līdz ar to trešais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

90 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka apelācijas sūdzība ir jānoraida kopumā.

**Par tiesāšanās izdevumiem**

91 Atbilstoši Reglamenta 69. panta 2. punkta pirmajai daļai, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz Reglamenta 118. pantu, lietas dalībniekam, kuram spriedums nav labvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Atbilstoši šī paša reglamenta 70. pantam tiesvedībā, kurā puses ir Kopienas un to darbinieki, iestādes sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas. Tomēr no minētā reglamenta 122. panta otrās daļas izriet, ka 70. pants nav piemērojams apelācijas sūdzībai, kuru iesniedzis ierēdnis vai cits iestādes darbinieks pret šo iestādi.

92 Tā kā Komisija ir prasījusi piespriest Četkuti atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā viņai spriedums nav labvēlīgs, tad viņai ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (ceturtā palāta) nospriež:

**1) apelācijas sūdzību noraidīt;**

**2) Četkuti atlīdzina apelācijas tiesāšanās izdevumus.**

[Paraksti]